ద్రష్ట

కస్తూరి మురళీ కృష్ణ

ఒక్కమాట

దక్షిణ భారతం పైకి దండెత్తి వచ్చిన మొదటి ముస్లిం సేనాని మాలిక్ కాఫర్.

అల్లావుద్దీన్ ఖిల్జీ ఢిల్లీ పాలకుడిగా ఉన్న సమయంలో మాలిక్ కాఫర్ మలబారు తీరం వరకూ చొచ్చుకు వచ్చాడు. మధురపై దాడి చేశాడు. శ్రీరంగంలో మారణహోమం సృష్టించాడు. చిదంబర ఆలయాన్ని పునాదులతో సహా పెకిలించి వేశాడు. బోలెడంత సంపదను ఏనుగులపై మోసుకుని ఢిల్లీ తీసుకు వెళ్ళాడు. ఆ దండయాత్ర ఈ కథకు ఆధారం. మాలిక్ కాఫర్ దండయాత్ర వల్ల భారతీయ సమాజంలో జరిగిన అల్లకల్లోలాన్ని, భారతీయ మనస్తత్వం పై కలిగిన గాయాల ప్రభావాన్ని వర్ణించటం ఈ రచన ప్రధానోద్దేశ్యం.

మనకు సాధారణ చరిత్ర పుస్తకాలలో, కనబడని ఘోరమైన చేదు నిజాలు, మనల్ని మనం మరిచిపోతున్న తరుణంలో, మన పూర్వీకులు ఎన్ని దారుణమైన మారణకాండలను అనుభవిస్తూ కూడా ధర్మాన్ని పదిలంగా కాపాడాలో, ప్రజలకు తెలియ చెప్పాలన్న ఆశయంతో ఈ రచన సాగుతుంది. చరిత్రలో జరిగిన గాయాలను తిరిగి తోడటం కాదిది. మానని గాయాల స్వరూపాన్ని అర్థం చేసుకోవటం ద్వారా వాటి చికిత్సకు ఉపక్రమించుటంతో పాటు, భవిష్యత్తులో ఇటువంటి గాయాలు కాకుండా జాగ్రత్తలు పడేందుకు దేశ ప్రజలను ఉద్యుక్తులను చేయటం ఈ రచన లక్ష్యం. అనేక చారిత్రక ఆధారాలు, చారిత్రక పాత్రలు, కాల్పనిక పాత్రలలో కలగలిపి సాగించిన రచన ఇది.

మురళీకృష్ణ

(గత సంచిక తరువాయి)

‘ఇది మన ఊరికి వెళ్ళేదారి‘

అది ప్రశ్నలా లేదు వ్యాఖ్యలా లేదు. నిజం చెపుతున్నట్టులేదు. ఆక్రందనలా ఉంది.

చంద్రశేఖరుడి స్వరంలో ఆవేదన స్పష్టంగా ధ్వనించింది

ఆ ప్రాంతాన్ని శూరవర్మ. అతడి సహచరులు జాగ్రత్తగా పరిశీలించారు.

ఆత్రంగా శూరవర్మ వైపే చూస్తున్నాడు చంద్రశేఖరుడు.

‘ఈ తురుష్కుల తండా, మన ఊరు నుంచి వచ్చి రాత్రి ఇక్కడ గడిపినట్టుంది‘ అన్నాడు శూరవర్మ.

వెర్రివాడిలా చూశాడు శూరవర్మవైపు చంద్రశేఖరుడు

‘మన ఊరి వైపు నుంచి వచ్చిందా?‘అడిగాడు.

‘ఇదిగో, గుర్రాల కాలి గుర్తులు చూడు, రెండువైపులా ఉన్నాయి‘ చూపించాడు శూరవర్మ.

‘గుర్రం అటూ ఇటూ నడచి ఉండవచ్చుగా?‘ సందేహం వ్యక్త పరిచాడు చంద్రశేఖరుడు.

తల అడ్డంగా ఊపాడు శూరవర్మ.

‘చూడు.. వాళ్ళు ముందుకు వచ్చి ఉంటే, మనకు ఎదురుపడి ఉండేవారు కానీ మనకెవరూ ఎదురుపడలేదు.‘

తల ఊపాడు చంద్రశేఖరుడు

‘కాబట్టి వాళ్ళు ఒకే దిశలో ప్రయాణించి ఉండాలి‘

’వాళ్ళిప్పుడిప్పుడే మన ఊరి వైపు వెళ్తూండి ఉంటారు. మనం వేగంగా వెళితే వాళ్ళని దారిలోనే అడ్డగించవచ్చు‘ ఆత్రంగా అన్నాడు చంద్రశేఖరుడు.

‘అది నిజమే.. కానీ వాళ్ళు దాడి చేసి తిరిగి వస్తున్నారు. ఎందుకనో మళ్ళీ వెనక్కు వెళ్ళారు.‘

‘దాడి చేసి తిరిగి వస్తున్నారని ఎలా చెపుతారు?‘ చిరాకుగా అడిగాడు చంద్రశేఖరుడు. తమ ఊరి మీద తురకలు దాడి చేస్తారన్న ఆలోచనే అతడికి రుచించటం లేదు.

తురకలు దేశంలో స్వైర విహారం చేస్తున్నారు. రాజ్యాలను కబళించి వేస్తున్నారు. కానీ తమ ఊరి దాకా వారు లేరన్న భావన చంద్రశేఖరుడిలో స్థిరంగా ఉంది. ప్రపంచమంతా ఒకటి. తమ ఊరు ఒకటి అన్న నమ్మకంలో ఉన్నాడు. అందుకే శూరవర్మ మాటలు అతడికి నచ్చటం లేదు.

‘ఈ ప్రాంతంలో వారు బసచేశారు. ఇక్కడికి ఎలా వచ్చి ఉంటారు? ఏ వైపు నుంచి వచ్చి ఉంటారు? ఏవైపు నుంచి వచ్చినా గుర్తులుండాలి కదా? కానీ వారి ప్రయాణపు గుర్తులన్నీ ఒకేవైపు ఉన్నాయి. అదీ మన ఊరివైపు గమనిస్తే, అటూ ఇటూ గుర్తులూ ఊరివైపే ఉన్నాయి‘

చంద్రశేఖరుడు గభాలున గుర్రం పైకి దూకాడు.

‘ఇక ఆలస్యం దేనికి?‘ అని దాదాపుగా అరిచాడు.

అందరూ వేగంగా ప్రయాణం ఆరంభించారు.

దారంతా వారికి తురుష్కులు ప్రయాణించిన చిహ్నాలు కనిపిస్తూనే ఉన్నాయి.

●●●

తురుష్కుల తండా మళ్ళీ వస్తోందన్న వార్త తెలియగానే ఊళ్ళో వారిలో కంగారు పెరిగిపోయింది.

వాళ్ళింకా జరిగిన నష్టాన్ని అంచనా వేయలేదు.

తురుష్కులు వస్తున్నారని తెలిసి, దాక్కున్న వారింకా ఊరు వచ్చి పూర్తిగా చేరనేలేదు అంతలో మళ్ళీ దాడి జరిగితే ఎలా?

ఇప్పుడు వారికి పారిపోయే సమయం కూడా లేదు.

పద్మిని, గంగాధర శర్మ వైపు చూసింది.

‘అమ్మ, గురువుగారు..‘ మాట పూర్తిచేయలేక పోయాడు గంగాధర శర్మ.

ఇపుడు ఎవరి గురించీ వెతికే సమయం లేదు. కాని ఇప్పుడు, పారిపోయి దాక్కునే వీలూ లేదు. ఇది నిలిచి పోరాడాల్సిన సమయం. అది తప్ప మరో గత్యంతరమూ లేదు చుట్టూ చూశాడు గంగాధర శర్మ.

తమదంతా నాశనమై పోయిందని బాధపడే సమయమూ లేదు. ఒకరినొకరు వెతుక్కుంటూనే ఉన్నారు.

తురుష్కుల బారిన పడ్డదెవరు? ఎవరు తప్పించుకున్నారు? ఎవరెవరు ప్రాణాలు కోల్పోయారనే అంచనాలు వేస్తూనే ఉన్నారు. ఇంతలో మళ్ళీ తురుష్కులు దాడికి వస్తూంటే నిలిచి పోరాడేదెవరు?

తుఫాను వచ్చి వెళ్ళిన తరువాత, బ్రతికి ఉన్నవారు జరిగిన నష్టాన్ని అంచనా వేసుకుంటారు. తరువాత నెమ్మదిగా జీవితాన్ని పునర్నిర్మించుకుంటారు. ఇందుకు సమయం పడుతుంది.

కానీ ఇక్కడ తుఫాను తాకిడి తగ్గిన వెంటనే ఊపిరిపీల్చుకునే సమయం కూడా లేకుండా మరో తుఫాను వస్తే తట్టుకునే మానసిక శక్తి ఎవరికి ఉంటుంది?

అప్పటికే తురుష్కులు వస్తున్నారని తెలియగానే, కనీసం పారిపోయే ప్రయత్నాలు కూడా చేయకుండా, ఒకరినొకరు పట్టుకుని ఏడవటం ఆరంభించారు.

కొందరు ఏడుపు కూడా లేకుండా శూన్యంలోకి చూస్తూకూచున్నారు. జరిగిన సర్వనాశనానికి వారిలో జీవితేచ్ఛ నశించింది.

ఇంకొందరు 'దేవుడా.. ఎందుకు మాకీశిక్ష?' అని రోదించటం ఆరంభిస్తున్నారు. వారివైపు చూసి పద్మిని వైపు చూశాడు గంగాధర శర్మ.

'పోరాడాల్సింది ఎవరు? వీళ్ళా?' అడిగాడు.

పద్మిని నవ్వింది

'కాదు. నువ్వూ, నేనూ, ప్రహరసింహుడు' అంది.

'మనం ముగ్గురమా?' అడిగాడు గంగాధర శర్మ.

'అవును.. జీవం ఉన్నంతకాలం ప్రాణరక్షణ మానవుడి కర్తవ్యం' అంది పద్మిని.

ఏడుస్తూన్న వారిని చూశాడు గంగాధరశర్మ. 'అవును జీవం ఉన్నంతకాలం ప్రాణాన్ని రక్షించుకోవాలి. వీళ్ళు జీవచ్ఛవాలు..' అన్నాడు.

ఇంతలో దూరంగా దుమ్మురేగుతూ కనిపించింది.

ఇంతకు ముందులా తురుష్కులు జాగ్రత్తగా రావాలని ప్రయత్నించటం లేదు. వారికి తెలుసు తాము గ్రామం నడ్డి విరిచామని. ఇక ఇపుడు మిగిలింది, అందింది దోచుకోవటం తప్ప మరేమీ లేదని వారికి తెలుసు.

అందుకే ధీమాగా వస్తున్నారు.

అది చూసి ఉళ్ళోవారి రోదన ధ్వని పెరిగింది.

పద్మిని కత్తి ఎత్తుతూ అంది.

'పుట్టిన ప్రతివారూ మరణించక తప్పదు మరణాన్ని ఎవ్వరూ తప్పించుకోలేరు. కానీ ఎలా మరణిస్తారన్న నిర్ణయం మన చేతుల్లో ఉంటుంది. పోరాడుతూ మనిషిలా మరణిస్తాము.. అన్నీ వదిలి ఎలాంటి ప్రతిఘటన లేకుండా పరాజితుడిలా ప్రాణాలు వదిలేస్తామా అన్నది మనం నిర్ణయించుకోవాలి' అంది.

ప్రహర సింహుడు మౌనంగా కత్తిపట్టుకుని ఆమె పక్కన నుంచున్నాడు.

ఒక్క రోజు ముందు తాము ఇలాగే నుంచున్నారు. మళ్ళీ రోజు అయ్యేలోగా అలాంటి పరిస్థితినే ఎదుర్కోవాల్సి వస్తోంది.

దీనికి అంతం ఏది?

ఈ తురుష్క తండాను తాము ముగ్గురు తరిమి కొట్టటం సాధ్యమా?

తరిమి కొట్టినా, తరువాత ఎటు చూసినా, ముంచెత్తుతున్న ప్రళయ జలంలా తురుష్కులు తమని చుట్టుముడుతున్నారు.

వారి నుంచి తప్పించుకునే మార్గం ఏది? ఎలా తప్పించుకుంటారు? ఎటు పోతారు? ప్రపంచం నీట మునుగుతూంటే, వరాహావతారం నెత్తిన శ్రీ మహావిష్ణువు తన దుష్టులపైన భూమిని నిలిపాడు. రక్షించాడు.

ఇప్పుడు ఏడీ శ్రీ మహావిష్ణువు? ఏదీ ఆయన అవతారం?

రాక్షస తండ్రి అకృత్యాలనుంచి తన భక్తుడిని రక్షించటానికి నరసింహావతారం ఎత్తాడు.

హిరణ్య కశిపుడి ప్రేవులు చీల్చాడు.

ఏడీ నరసింహుడు ఇపుడు?

గంగాధర శర్మ మనస్సులో అనేకానేక ఆలోచనలు సుళ్ళు తిరుగుతున్నాయి.

ఆలోచనలు కట్టి పెట్టాల్సిన సమయం ఆసన్నమయిందన్నట్టు దూరంగా అశ్వాల పదఘట్టనలు వినిపించాయి.

అయితే, తురుష్కులు ఈసారి పథకం మార్చారు. అందరూ ఒకేవైపు నుంచి రాలేదు. ఊరిని చుట్టుముడుతూ నాలుగు వైపుల నుంచి దూసుకు వస్తున్నారు.

నిస్సహాయత గంగాధర శర్మని ముంచెత్తింది

అతడి చేతిలోంచి కత్తి జారిపోయింది.

●●●

ఊరు దగ్గర పడుతున్న కొద్దీ చంద్రశేఖరుడిలో ఆత్రం పెరిగిపోతోంది. గుర్రాన్ని మరింత వేగంగా నడిపిస్తున్నాడు. దాని వేగం సరిపోక చావబాదుతున్నాడు. చిరాకు పడుతున్నాడు అతడిని గమనిస్తున్న శూరవర్మ, ఊరు దగ్గర పడుతూండగా చెప్పాడు.

'చంద్రశేఖరా.. ఆవేశం అనర్థదాయకం ఊర్లో పరిస్థితి ఎలా ఉందో తెలియదు. మనం ముందు వెనక చూడకుండా దూసుకు వెళ్ళటం వల్ల లాభం ఉండదు. పైగా నష్టం సంభవిస్తుంది. అందుకే ముందుగా పరిస్థితిని తెలుసుకుందాం. ఆపై ప్రణాలిక ప్రకారం దాడి చేద్దాం' అన్నాడు శూరవర్మ.

చంద్రశేఖరుడు కోపంతో ముక్కుపుటాలదరుతూండగా, కళ్ళు ఎర్రబడగా, ఆవేశంతో అన్నాడు.

'అక్కడ ఊళ్ళో ఉన్నది అమ్మ, గంగాధరశర్మ. వాళ్ళు నా తల్లి, సోదరులు. మీవాళ్ళు ఎవరున్నారు? మీకెందుకుంటుంది ఆత్రం? మీలా, అది నా ఊరు కాకపోతే నేనూ శాంతి మంత్రం వల్లెవేస్తాను. నీతులు చెపుతాను.'

శూరవర్మ చంద్రశేఖరుడివైపు తీక్షణంగా చూశాడు.

'మనం వెళ్ళే ప్రతిగ్రామంలో, ఎవరో ఒకరి తల్లి ఉంటుంది. తండ్రి ఉంటాడు. సోదరులు ఉంటారు. ఈ దేశం, ఈ ధర్మం, ఈ సంస్కృతి మనది. ఇందులో వాళ్ళమంతా బంధువులమే. అలా అనుకోబట్టే, నేను ఓ సేనను తయారు చేసి ఊరూరా తిరుగుతున్నాను. మన వారిని రక్షించాలని ప్రయత్నిస్తున్నాను. నా వెంట ఉన్న వీరంతా ప్రతి ఒక్క గ్రామంలో, ఉన్న ప్రతి ఒక్క సనాతన ధర్మానుయాయి మన బంధువుగానే భావిస్తున్నారు. దాడికి గురయిన వారంతా వారి కులం, ధర్మం, నమ్మకాలు సంబంధం లేకుండా మనవారిగానే భావిస్తున్నారు. మనం మనుషులం. మన కులం మానవ కులం. మన ధర్మం మానవ ధర్మం. మనిషిని రక్షించటం మన కర్తవ్యం. అలా కాక, నీ కుటుంబం వారే నీ వారు అనుకునే సంకుచితత్వాన్నే ప్రదర్శిస్తానంటే అది నీ ఇష్టం అది నీ ఇష్టం. ఈ ప్రపంచం మన కుటుంబం. ఇందులోని వారంతా మన బంధువులు. అలా అనుకుని ఆపదలో ఉన్నవారిని రక్షించటానికి సిద్ధం. లేకపోతే, నీ వల్ల మాకూ ప్రమాదం' అన్నాడు.

అతడి మాటలు విన్న చంద్రశేఖరుడి వేగం తగ్గిపోయింది.

'అంటే, మీరు చెప్పినట్టు వినకపోతే మీతో నాకు స్థానం ఉండదా?' అడిగాడు శూరవర్మ మాట్లాడలేదు.

చంద్రశేఖరుడు రెట్టించి అడిగాడు.

'మనమంతా కలిసి కట్టుగా ఒకటై మన జీవన విధానాన్ని భగ్నం చేస్తున్న వారితో పోరాడాల్సిన సమయం ఇది. మన జీవన విధానాన్ని, ధర్మాన్ని, దైవాన్ని రక్షించుకోవాల్సిన సమయం ఇది. ఈ సమయంలో సంకుచిత్వాలు, తొందరపాటులకు తావులేకుండా మనం కలిసి కట్టుగా ఉండాలి.'

చంద్రశేఖరుడు మాట్లాడలేదు. కానీ వేగం పెంచలేదు.

ఊరు దగ్గర పడగానే, శూరవర్మ అందరినీ ఆగమని సౌంజ్ఞ చేశాడు.

వీరికన్నా ముందు బయలుదేరి, పరిస్థితిని సమీక్షించి, వివరించేందుకు వెళ్ళిన చోరులు చెట్టుచాటు నుంచి బయటకు వచ్చారు.

వారిని చూడగానే జరగరానిదేదో జరిగిందని స్పష్టంగా తెలుస్తోంది

నాలుగువైపుల నుంచి పెద్ద సంఖ్యలో తురుష్కులు పెద్దగా అరుస్తూ, వేగంగా, ఊళ్ళోకి ప్రవేశించారు.

అలా ప్రవేశించినవారు 'అల్లాహో అక్బర్' అని అరుస్తూ కత్తులు తిప్పుతూ, కనబడిన వారిని నరకసాగారు.

ఏడుస్తున్న వారి తలలెగిరి క్రిందపడ్డ వారి ముఖాలపై ఏడుపు అలాగే ఉంది.

తమ ప్రాణం పోయిందన్న గ్రహింపు కూడా వారికి రాలేదు.

దైన్యంగా, శూన్యంలోకి చూస్తున్న వారి పరిస్థితీ అంతే. వారి కళ్ళల్లో ప్రాణం పోయింది తప్ప, వారి ముఖంలో దైన్యం పోలేదు.

క్షణంలో తురుష్కులు పద్మినిని, ప్రహరసింహుడినీ చుట్టుముట్టారు.

అది చూసిన గంగాధర శర్మ క్రింద పడిన కత్తిని తీసుకున్నాడు. ఆ వైపు లంఘించాడు.

అప్పటికే ప్రహరసింహుడు అతివేగంతో కత్తిని తిప్పుతూ గుర్రాలపైనున్న ఇద్దరు తురుష్కుల తలలను ఎగరగొట్టాడు.

పద్మిని ప్రచండ వేగంతో ఓ తురుష్కుడిపై లంఘించింది.

అది ఊహించని వాడు క్రిందపడగానే, వాడి గుండెలలో కత్తిని దింపి, అదే ఊపులో, గుర్రం పైకి ఎగిరింది.

ఆమె వేగం, చాకచక్యం చూసిన తురుష్కులు స్థంభించి పోయారు.

అయితే, ఎంత వేగంగా గుర్రం పైకి దూకిందో, అంతవేగంగా, ఆమె కత్తి తిప్పుతూ తురుష్కులపైకి దూకింది.

కళ్ళుమూసి తెరిచేలోగా, తురుష్కుల తలలు గాల్లోకి ఎగిరాయి.

ఇది చూసి కొందరు ఈ వైపుకు దూసుకు రాసాగారు.

వెంటనే గంగాధర శర్మ వారికి అడ్డుపడ్డాడు.

తాను కూడా పద్మినిలా ఓ గుర్రంపైకి ఎక్కితే తురుష్కులను ఎదుర్కోవటం సులభం అవుతుందనిపించింది.

నేలపై నుండి గుర్రాలపైనున్న వారిని ఎదుర్కోవటం కష్టంగా ఉంది.

తురుష్కుల ప్రహారాలను గంగాధర శర్మ సులభంగా ఎదుర్కోసాగాడు. ఎందుకో క్షణంలో అతడికి తాను జీవితంలో ఎప్పటినుంచో యుద్ధం చేస్తున్నట్టు అనిపించసాగింది.

తురుష్కుడి కత్తి ఎత్తే పద్ధతి చూడగానే, వాడు ఏవైపు దాడిచేస్తాడో అర్థమై పోతోంది. వాడి కత్తి దిగేలోగా వాడిచేతిలో కత్తిని ఎగరగొట్టేస్తున్నాడు. గుర్రం వాళ్ళు నరికేయటంతో వారు క్రిందపడుతున్నారు.

వారిని దూరం తరిమేస్తున్నాడు కానీ వారిని సంహరించటం లేదు గంగాధరశర్మ.

కానీ, అలా చేయటం వల్ల అతడిపై ఒత్తిడి పెరుగుతోంది.

క్రిందపడిన వారు కత్తులు తీసుకుని మీదకు వస్తున్నారు. గుర్రాలపైని వారు గుర్రాలను మీదకు దూకిస్తున్నారు. వాటితో గంగాధర శర్మను తన్నించాలని ప్రయత్నిస్తున్నారు.

ఇంతలో తురుష్కులు గుర్రాలపై తనని చుట్టుముట్టారని గ్రహించాడు గంగాధర శర్మ. అంతేకాదు, వారు తనని ప్రాణాలతో పట్టుకోవాలని ప్రయత్నిస్తున్నారని అర్థం చేసుకున్నాడు.

వాళ్ళ మాటల్లో 'బొమ్మన్' అన్నది విన్నాడు. అది 'బ్రాహ్మణ్'కు అపభ్రంశ శబ్దమని గ్రహించాడు.

రాను రాను వారి ఒత్తిడి పెరుగుతోంది.

ఒక్కడే వారిని ఎదుర్కోలేనని గ్రహించాడు. కానీ పారిపోవటానికి వీలులేదు. ప్రాణాలతో వారికి చిక్కితే.?

పద్మిని, ప్రహసింహుడు ఎలా ఉన్నారో చూడాలని ఉంది. కానీ కనురెప్ప సమయం దృష్టి మళ్ళినా, తను దెబ్బతింటాడని తెలుసు.

ఇంతలో దూరంగా కోలాహలం వినిపించింది.

'కాఫిర్ లోగే..' అన్న అరుపులు వినిపించాయి.

●●●

(కొనసాగింపు వచ్చేసంచికలో)

Post your comments